

Stemmen van lezers

Broedvogels verzuipen op de snijgebieden

De Thoolse burger moet wegblijven van het schor, omdat mensen naar Zeeland komen om graag een vogeltje te zien, vindt dhr. van der Vlugt van Stichting het Zeeuwse Landschap.

Twee weken geleden werd er een oproep gedaan om provincie Zeeland aan te schrijven omdat zeegroenten snijden moet blijven bestaan. Een terechte en verontruste oproep. Op 7 juli stond op de voorpagina beschreven dat het zeegroente snijden inderdaad stopt, met een onderbouwing van dhr. Van der Vlugt van Stichting het Zeeuwse Landschap. Dit is waarschijnlijk iemand die niet is opgegroeid aan Thoolse dijken, slikken en schorren. Iemand van buiten Zeeland die met vermoedelijk een grote telescoop bij ons komt genieten van een rondvliegend vogeltje waar bij voorkeur zoveel mogelijk voor moet wijken en beschermd moet worden. Wat een nonsens werd in dit stuk verteld: "Provincie op één lijn met

Staatsbosbeheer en Het Zeeuwse Landschap". Ja, natuurlijk is dit zo. Dankzij de financiering van voornamelijk provincie Zeeland bestaan deze natuurclubs. Natuurclubs die momenteel zien dat het wat minder gaat met de natuur (vooral vogels) en daarom vooral kijken naar wat er nog strenger beschermd moet worden. Maar is dit niet gewoon de natuur? Laten we alsjeblieft zo min mogelijk ingrijpen en de natuur zijn gang laten gaan en een klein beetje sturen waar het echt kan...

Een deel van het artikel gaat over broedende vogels. Elke Tholenaar die regelmatig buitendijks te vinden is, weet dat je elke twee weken springtij hebt. Soms in combinatie met een flinke wind, staan de schorren altijd onder water. Ook tijdens het broedseizoen. De vogels die dus willen broeden op de snijgebieden bij Sint-Annaland en Anna Jacopolder verzuipen dus gewoon. Tot nu

toe zijn er ook nog minimale acties ondernomen ten aanzien van zandhonger, waarschijnlijk de grootste vijand van de schorren! Daarnaast is er op Tholen al heel veel (binnendijkse) afgesloten broedgelegenheden gecreëerd zoals de Scherpenissepolder, van Haftenpolder en Rammegors. Laten we dat niet vergeten.

Er wordt gesproken over alternatieve snijlocaties. Hoe moeten die eruit komen te zien op Tholen dan? Aan de binnenkant van de dijk probeert het waterschap het voor de boeren juist zoveel mogelijk zoet te houden terwijl zeegroente een zout milieu nodig heeft. Zeegroenten snijden is juist een buitendijkse natuurbeleving! Er zijn nog genoeg andere mogelijkheden om het zeegroenten snijden te verbeteren, zoals een betere voorlichting over rustende of foeragerende vogels, verplichte looproutes, etc.

Een online reserveringssysteem om een paar

onsjes zeekraal te snijden? Er zitten bij een snijvergunning al meer dan tien pagina's met regeltjes en nu moet je volgend jaar elke keer inschrijven of je alsjeblieft mag gaan snijden? Hoe moet de gemiddelde zeegroentesnijder die vaak op leeftijd is hiermee omgaan? Wie verzint dit? Waar is nog dat kleine beetje vrijheid gebleven? Als zeegroenten snijden al de dupe wordt omdat het momenteel iets minder gaat met natuur, wat gaat er dan nog meer volgen? Het wordt tijd dat de terrein beherende instanties op Tholen zich achter de oren krabben waar ze mee bezig zijn. Het draait echt niet alleen om vogels, maar de lokale bevolking heeft er ook iets van te vinden. Hopelijk leest de lokale politiek ook mee zodat dit soort nonsens zo snel mogelijk van tafel wordt geveegd!

*Jaap Kodde,
Sint-Annaland.*

Mensen die zeegroenten snijden respecteren de natuur

Graag wil ik reageren op de ingezonden brieven van vorige week en afgelopen week betreft het snijden van zeegroenten. Al generaties lang wordt er in Zeeland zee-

groenten gesneden, dit kan toch niet zomaar verdwijnen. Hebben wij als bewoners van onze mooie provincie dan geen rechten? De mensen die zeegroenten snijden respecteren de natuur en doen in mijn ogen geen kwaad aan de schorren. Ik heb ook een e-mail gestuurd naar de provincie maar wilde dit toch ook als reactie laten weten op de ingezonden brieven.

Ans den Engelsman-Burgers, Tholen.

Lamsoor en zeekraal snijden moet blijven

Een reactie op de citaten van Kees van der Vlugt in de Eendrachtbode van vorige week. Met name op de stelling dat de negatieve trend in de vogelstand onder andere het gevolg is van het snijden van zeegroenten, zoals dat nu is geregeld.

Tot in de tweede helft van de vorige eeuw was de schorre vrij toegankelijk. Nacht- en daghengelaars, groepen spelende kinderen, zeegroentesnijders, kreukelrapers en in sommige gebieden kudde met schapen. Iedereen kon vrij zijn gang gaan. 24 uur per dag en 365 dagen per jaar. Er waren vroeger veel meer mensen op de schorre, toch waren er niet minder vogels. Dus al zouden er momenteel minder vogels op de schorre zijn, wij merken dit niet, dan is het moeilijk te geloven dat dat ligt aan de mens die er komt. Er komt vrijwel niemand meer op de schorre.

Want wat komt daar nu voor volk tijdens de vergunningsperiode? Er worden enkele honderden vergunningen uitgereikt en verdeeld over de snijgebieden. Een aanzienlijk deel van de vergunninghouders snijdt maar een

paar keer in het seizoen een maaltje. We kennen dorpsgenoten die er niet één keer aan toe komen. In de praktijk komt het erop neer dat er dagen zijn dat er niemand op de schorre komt. Meestal één persoon en bij uitzondering twee of drie. We weten dat zeker, omdat één van ons bijna dagelijks zijn rondje langs de schorre doet. We hebben het over het gebied bij Sint-Annaland waar we de laatste jaren met wisselend succes een vergunning voor hebben gekregen.

Zou op tien procent van het schorrenoppervlak, gedurende tweeënhalve maand per jaar, vier uur per dag, één of enkele personen bijdragen aan de negatieve trend van de vogelstand? We schatten in dat een negatief effect minimaal is en wellicht verwaarloosbaar. We kunnen er dan ook geen hard bewijs voor vinden. Moet daarvoor het immaterieel erfgoed wijken? We raken er steeds meer van overtuigd dat de voorgenomen maatregel overbodig is.

Thijs Fase en Ilya Fase, Sint-Annaland.

Het enige wat de vogels verstoort zijn brommers

Het enige wat de vogels verstoort zijn de opgevoerde brommers en de trikes die over dijken en fietspaden, buitendijks, scheuren.

Als het mogelijk is om in de winter te schaatsen in natuurgebieden is het niet de rustige schaatser, die van een natuurtocht geniet en vogels verjaagt, de schaatser glijdt in alle rust over bevroren ijs, geen vogel die daarvoor wegvliegt. Een dier voelt wanneer er harmonie is in de natuur met aanwezigheid van natuurminnende mensen. Daar gaan ze niet voor op de vlucht.

Het zou de natuurverenigingen sieren wat meer

op geluidsoverlast te letten dan op de rustige papa en of opa die een maaltje zeegroenten voor zijn familie snijdt of de schaatser die geen vogel kwaad doet.

Provincie Zeeland, wees eens aardig voor de zeegroentesnijders en snijd zelf ook eens een maaltje, dan ervaart u meteen de Schepping die voor zowel mens als dier is bestemd.

*Adrie Moerland-Koopman,
Sint-Annaland.*

Foto: Iman Fase.